

„VERBLIJD U!”

(Prediker XI : 7—10 en XII : 1.)

Vet leven van den geloovige is geen leven van „Raak niet, en smaak niet, en roer niet aan!” Heidensche godsdiensten mogen allerlei lasten opleggen, en somberheid als een deugd voorstellen, *God* doet zoo niet. De Joden mogen er toe gekomen zijn, door allerlei overleveringen de wet Gods te verzwaren, *Gods* bedoeling was alleen, door de wet aan te toonen, hoe onmogelijk het is voor den zondigen mensch om Gods gebod na te komen, en geenszins om den geloovige onder Zijn voorschriften te doen zuchten of gebukt gaan. Christenen hebben het goed mogen achten, den geloovige een kluisenaarsleven, een leven van onthouding in menigerlei opzicht, voor te schrijven, maar hoe weinig hebben zij hierin het voorbeeld gevolgd van *Christus*!

Neen, *God* wenscht geen gemaakte vroomheid, geen zwartgalligheid. Hij wil, dat de geloovige zich verblijdt in zijn *God*, zich verblijdt ook in de dingen dezer aarde, waarvan hij het genot mag hebben door Gods genade.

Paulus zegt in 1 Tim. VI : 17: „*God*, die ons alle dingen rijkelijk verleent om te genieten.”

Welk een genade! Het huwelijks- en huiselijk geluk, de rust en goede tijden in ons land, de rust en de vacantie na langen, inspannenden arbeid, de zegen en voorspoed in ons werk of in onze zaken, de kracht onzer jeugd, — dit alles geeft *God* ons rijkelijk, niet om er over te treuren, ook niet om het onopgemerkt voorbij te laten gaan, maar om er van te *genieten*. Voor alles heeft Gods Woord gezorgd. Hoe geheel anders zou menig geloovige de beginselen hebben aangegeven! Maar onze *God* wil niets overspannens, niets dweperigs, niets onnatuurlijks. Hij wenscht kinderen, die genieten van al wat Hij geeft, maar — die dit genot van Hem aannemen en er Hem dankbaar voor zijn.

In het boek „*De Prediker*” vinden wij dit zoo schoon en leerrijk uiteengezet. ’t Is waar, er is daar geen sprake van genade en verzoening. Het bevat alleen lessen voor het dagelijksch leven. Als ik zeg „alleen,” bedoel ik daarmee niet, die lessen gering te schatten; ik wil er slechts mee zeggen, dat genade en verzoening gewichtiger zijn, omdat deze den grondslag vormen van alle tijdelijk en eeuwig geluk. Maar dit neemt niet weg, dat de lessen voor het dagelijksch leven ook zeer nuttig zijn, ja, waar genade en verzoening worden gekend, moeten ervaring en bevinding volgen, of men oud is of jong. En daarom is het zoo nuttig, nu en dan acht te geven op hetgeen een boek als het boek „*De Prediker*” ons leert.

Salomo wist, hoe heerlijk de dagen der jeugd zijn. Levenslust en levenskracht zijn dan ons deel. Blijde verwachtingen komen op in onzen boezem. Stoute idealen vervullen ons hart. De dingen, die we rondom ons zien, — niet de *wereldsche* dingen bedoel ik hier, maar de *aardsche*, — hebben aantrekkelijkheid voor ons. Ook Salomo had dit alles ruimschoots ondervonden en genoten. En als jonge man had hij daarbij *God* gevreesd; had hij biddend met Hem geleefd; wijsheid van Hem

begeerd en ook ontvangen, — met rijkdom en eer. En wat zegt hij nu, na een leven, waarin hij zag, dat alles ijdelheid hier beneden is? Zegt hij: „O, jongeling, treur; verblijd u nergens in, want alles vergaat!”? Neen, hij roept hem toe: „Verblijd u!”

„Het licht is zoet, en het is den oogen goed de zon te aanschouwen,” hoe groot het lijden vaak is, hoe de ijdelheid van alles hier beneden meer en meer blijkt!

Een vroom gemoed ziet de lichtkanten van dit leven, en al roept het hart uit naar den levenden *God*, naar de woningen van dien *God*, toch weet het te genieten van de gezondheid, van de natuur, van de heerlijke schoonheden in Gods schepping, van de spijzen, van den slaap, van den arbeid.

Maar . . . er is bij dit alles een „maar.” Er is een *vroom gemoed* toe noodig, om dit *op de rechte wijze* te doen.

„Verblijd u, o jongeling! in uw jeugd,” zegt Salomo, „en laat uw hart zich vermaken in de dagen uwer jongelingschap, en wandel in de wegen uws harten, en in de aanschouwing uwer oogen; *maar weet . . .*”

Dit is niet in spottenden zin gezegd, alsof Salomo bedoelde: „Doe dit alles maar! *God* zal er u wel voor straffen!”

Neen, uit ’t voorafgaande en volgende blijkt ten duidelijkste, dat Salomo de jeugd dit gunt, maar — haar ernstig vermaant, bij dit alles in het eeuwigheidslicht, in het licht van Gods rechterstoel te wandelen.

Laat niemand, die ijdele vreugde zoekt, meenen, achter dit woord te kunnen schuilen!

„*God* zal om al deze dingen u doen komen voor het gericht,” staat er zoo ernstig achter.

Er is een toekomend leven. En het licht van dat leven moet uw pad bestralen. Dan alleen gaat het goed. Dan bedenkt ge, bij al wat ge doet, dat ge eens verantwoording zult moeten doen van elke daad, van elk woord, van elke gedachte. Dan zult gij oppassen als jonge man, hoe ge u tegenover een meisje gedraagt; als meisje, hoe ge u tegenover een jongen man openbaart. Dan zult ge voorzichtig zijn in uw woorden, en elk ijdel woord trachten terug te houden, of oordeelen, zoo het uitgesproken is. Dan zult ge ook uw gedachten niet bezoedelen met verkeerde of onreine dingen. In één woord, dan zult ge niets doen, waarover gij u eenmaal dáár zoudt moeten schamen.

Ik herinner mij nog zoo levendig, hoe mijn geliefde, ontslapen Vader, oud geworden, met jeugdige vuur tot jonge menschen kon spreken, niet wenschend oude mannen van hen te maken, kunnende indringen in hun wenschen en begeerten, maar tegelijkertijd, omdat hij ook zelf van zijn vroege jeugd aan godvreezend had gewandeld, hun toeroepend, toch den Schepper te gedenken in de dagen hunner jongelingschap.

Dat is het ook, wat Salomo tot ons zegt in het ingegeven Woord des Heeren: Verblijd u, . . . maar weet, dat ge met *God* moet rekening houden. En daarom: gedenk nu, in uw jeugd, aan uw Schepper.

Lezer, lezeres! geniet van hetgeen *God* u rijkelijk geeft om te genieten, maar — geniet het, in gedachtenis houdende Hem, die het geeft. Laat elke vreugde geheiligd zijn door den ernst des levens.

J. N. V.

